

kommer ind mod Kysten, vender om og gaar ud mod Dybet, naar den møder et Redskab paa sin Vej. Kommissionen har ikke kunnet komme til Erkendelse af, at denne Anskuelse er rigtig. Vel kan det, efter hvad Kommissionen antager, nok hænde, at Aaletrækket under rolige Vejrforhold afviger noget fra sin Retning ved Ruser, som det møder, men under saadanne Forhold fiskes der saa godt som ikke noget. Naar derimod Vind, Vejr og Strømforhold begunstige Aalefiskeriet, saa at der er betydelig Fart i Aalens Træk ind mod Land, anser Kommissionen det for meget usandsynligt, at udenfor Aalegaardene staaende Ruser skulle genere disse, naar de ere stillede med tilbørlig indbyrdes Afstand.

Medens Kommissionen saaledes er af den Opfattelse, at Ruser udenfor det ovenfor omtalte Læbælte for Aalegaardene ikke i nogen væsentlig Grad ville skade disses Fiskeri, nærer den paa den anden Side som alt anført den Opfattelse, at visse Afstandsbestemmelser mellem Ruserne — en bestemt Orden i Fiskeriet — ere aldeles fornødne. Størrelsen af disse Afstande maa naturligt rette sig efter den Afstand, der findes mellem Aalegaardene. Hvor denne er ringe, hvor Aalegaardene staa tæt sammen, vil der udenfor Læbæltet ikke kunne sættes frie Ruser imellem disse; staa de længere fra hinanden, er Forholdet anderledes. Kommissionen har her sat Grænsen ved 100 Favnes Afstand og foreslaar, at naar Afstanden mellem Aalegaardene er 100 Favne og derunder, maa fri Ruser kun sættes i Aalegaardenes Forlængelse. Er Afstanden mellem Aalegaardene større end 100 Favne, foreslaas der mellem Rækker af to eller flere Ruser en fri Aabning i Retning ind imod Aalegaardene af 150 Favne, for saa vidt Ruserækkerne ikke ere udsatte i Aalegaardenes Forlængelse.

Kommissionen mener, at saavel Kystejerens som de fri Fiskeres Interesser herved vil være varetaget paa betryggende Maade; thi lige saa vist som en fuldstændig Frihed til at sætte Ruser udfor Aalegaardene vil kunne skade disses Fiskeri meget betydeligt, lige saa vist vil det være til Skade for det fri Fiskeri, om Lovgivningsmagten ikke sørger for, at der ved Loven sikres en bestemt Orden under Fiskeriet.

Naar Kommissionen har foreslaaet, at enkelte Ruser kunne sættes i en Afstand fra Ruserækker saa vel som med en indbyrdes Afstand af 50 Favne, da er det fordi enkelte Ruser langt fra ere saa stærkt fiskende som Ruserækker og i det hele ikke kan antages at blive meget anvendte eller, selv om de anvendes, at skade udenforstaaende Ruser. Hovedsagen er, at der ind imod Aalegaardene holdes en fri Aabning saavel mellem Ruserækkerne som mellem enkelte Ruser, og dette har Kommissionen tilstrækkelig tydeligt foreslaaet.

De i det foregaaende omhandlede Bestemmelser skulle altsaa komme til Anvendelse over for hver enkelt Aalegaard som udsættes af Kystejereren.

Der bliver endnu at tage Hensyn til det Tilfælde, hvor en Kystejerer fuldt besætter sin Kyststrækning. Herfor maa der gives supplerende Regler. Det er jo nemlig en bekendt Sag, at Aalegaarde ikke udsættes med regelmæssige Mellemløb af 250 Favne. Nogle Aalegaarde maa paa Grund af Kystens Beskaffenhed staa i kort Afstand fra hinanden, andre maaske 5 à 600 Favne fra hinanden. Spørgsmaalet bliver her, hvornaar en Kyststrækning skal regnes for at være besat, saaledes at Kystejereren kan fordrø, at der ikke sættes Ruser imellem hans Aalegaarde inden for den Linie, der forbinder disses yderste Ende og ti Favne uden for denne Linie. Kommissionen har ment, at dette bør indtræde, naar Kyststrækningen er saaledes besat, at den gennemsnitlige Afstand mellem Aalegaardene ikke er over 300 Favne, og denne Afstand er man kommet til ved Undersøgelser og Planer over forskellige Kyststrækninger, som ere besatte med Aalegaarde, ved Selsyn af saadanne Kyststrækninger, og endvidere ved Indholdet af forskellige Andragender. Man mener, at Kystejerne ved Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse uforstyrret ville kunne drive Aalegaardsfiskeriet, saaledes som det nu med Hensyn til Sideafstande har udviklet sig i Tidens Løb paa mest formaalstjenlig Maade, og paa den anden Side, at naar Kystejereren ikke holder sig disse Afstande efterrettelige, saa er det fordi han ikke udnytter Fiskeriet tilstrækkeligt, hvorfor den fri Fisker da kan gives Adgang til at udsætte Ruser med Iagttagelse af de ovenfor anførte Afstandsbestemmelser.

Idet Kommissionen er enedes om at fastsætte en gennemsnitlig Afstandsbestemmelse af 300 Favne, for at en Kyststrækning skal være besat med Aalegaarde, og for at den deraf følgende Beskyttelse skal indtræde, har man erkendt, at en saadan Bestemmelse vilde kunne benyttes af Kystejereren paa en Maade, som ikke er tilsigtet ved Forslaget, nemlig saaledes at der udsættes en Del Ruserækker med kort